

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt onsdag den 6. februar 2019

Sag 97/2018

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Jens Henrik Bech, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Retten i Hjørring den 19. januar 2018 og af Vestre Landsrets 1. afdeling den 21. marts 2018.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Marianne Højgaard Pedersen, Lars Hjortnæs og Jens Kruse Mikkelsen.

Påstande

T har nedlagt påstand om, at Rigsadvokatens afgørelse om udlevering af 30. november 2016 ikke opretholdes som lovlig, subsidiært at sagen hjemvises til Rigsadvokaten til videre behandling.

Anklagemyndigheden har nedlagt påstand om stadfæstelse.

Sagsfremstilling

T indrejste den 16. august 2015 i Danmark med sin ægtefælle og deres datter. Ifølge CPR-registret er T statsborger i Letland, men ifølge de lettiske myndigheder er han ikke-statsborger (non-citizen) i Letland af russisk afstamning.

På baggrund af en fængslingskendelse af 13. oktober 2014 fra retten i Jelgava udstedte myndighederne i Letland den 13. september 2016 en europæisk arrestordre på T med henblik på

udlevering til retsforfølgning i en sag om 68 forhold af bedrageri og databedrageri begået i 2012.

T blev anholdt den 17. november 2016. Ved afhøringen forklarede T bl.a., at han var bange for at komme tilbage til Letland, idet han dér blev truet af inkassatorer, at han i 2014 havde været til afhøring ved politiet i Letland og havde indgået en mundtlig aftale med anklagemyndigheden om tilbagebetaling, samt at sagen skyldtes, at nogle personer havde brugt hans computer og fået penge udbetalt til dem selv.

Den 18. november 2016 blev T fremstillet i grundlovsforhør ved Retten i Hjørring med henblik på sikring af hans tilstedeværelse, mens Rigsadvokaten behandlede spørgsmålet om udlevering. T forklarede i grundlovsforhøret, at han i forbindelse med sagen havde været varetægtsfængslet i Letland i to måneder fra oktober 2013. Retten fandt, at betingelserne for udlevering var opfyldt.

Den 30. november 2016 traf Rigsadvokaten afgørelse om, at T skulle udleveres til retsforfølgning i Letland, idet betingelserne for udlevering i udleveringslovens § 10 a var opfyldt.

Den 6. december 2016 var T til samtale med Dansk Flygtningehjælp og forklarede bl.a., at han under varetægtsfængsling i Letland var blevet udsat for fysiske overgreb, hvor han bl.a. blev slået i et sådant omfang, at han brækkede to ribben og blev sat i isolation, hvor der i cellen kun var et hul som toilet og en lille vask med urent vand. Han blev flere gange udsat for fysiske overgreb. Han sov på gulvet, hvilket har givet helbredsmæssige problemer. Han fik kun mad hver anden dag. Han blev yderligere udsat for psykiske overgreb. I en kommentar af 6. januar 2017 udtalte Dansk Flygtningehjælp sig imod, at sagen blev behandlet efter proceduren for åbenbart grundløse sager. Der citeres fra en amerikansk undersøgelse af fængselsforholdene i Letland dateret 13. april 2016. Af citatet fremgår bl.a.:

”A government task force conducting a multi-year audit of the prison system identified as problems inadequate healthcare services, poor infrastructure, and insufficient living space. Some prisoners were living in spaces of 27 square feet or less. As of 2014, 70 percent of inmates lived in cells or dormitory-type apartments of 43 square feet per inmate.

...

Both the ombudsman and the Justice Ministry received complaints from prisoners during the year, including about general living conditions, access to health care, and human rights abuses. The Justice Ministry found most complaints to be unfounded.”

Af rapporten “Freedom in the World 2016 – The Annual Survey of Political Rights and Civil Liberties” afgivet den 24. december 2016 af organisationen Freedom House fremgår vedrørende Letland bl.a.:

”Residents who do not hold Latvian citizenship may not vote (including in local elections), hold public office, work in government offices, or establish political parties. Approximately 12 percent of Latvia’s residents are noncitizens; most are ethnic Russians.

...

While judicial independence is generally respected, inefficiency, politicization, and corruption continue to be problems, and many citizens distrust both the police and the courts, according to recent polling by Transparency International. Lengthy pretrial detention remains a concern, and law enforcement officials have allegedly abused prisoners. Prisons continue to suffer from overcrowding, and many detainees have poor access to health care.”

Europarådets Torturkomité (CPT) har den 29. juni 2017 afgivet en rapport om fængselsforholdene i Letland. Rapporten er udarbejdet på baggrund af et delegationsbesøg fra den 12. til den 22. april 2016. Af rapporten fremgår bl.a., at myndighederne har forhøjet minimumspladsen pr. indsat i celler til flere personer til 4 kvadratmeter. Delegationen konstaterede – med nogle undtagelser – at minimumsstandarden blev overholdt i de besøgte institutioner. I forhold til delegationens seneste besøg i 2013 var antallet af indsatte faldet med ca. 1.000 personer til ca. 4.400 personer. Delegationen modtog ikke anmeldelser om dårlig behandling af indsatte fra fængselspersonalets side, men bl.a. for Riga Centralfængsel og fængslet i Jelgava var der klager om vold fangerne imellem. Sundhedsfaciliteterne i alle de besøgte fængsler blev beskrevet som tilfredsstillende, men underbemandede.

Om forholdene i Riga Centralfængsel anførte delegationen bl.a., at fængslets kapacitet var nedsat fra 1.936 indsatte ved det seneste besøg i april 2013 til 1.440 indsatte. Ved delegationens besøg var der 1.204 indsatte, hvoraf 871 var varetægtsfængslede. Siden det seneste besøg havde fængslet undergået løbende renoveringer, således at tidligere mangler var blevet udbedret i en stor del af cellerne for varetægtsfængslede, herunder i forhold til utilstrækkeligt naturligt lys og toiletter, der ikke var adskilt fra resten af cellen. En del celler i fængslets øvrige afdelinger var fortsat i dårlig stand med utilstrækkelig adgang til naturligt lys. I en del cel-

ler var den personlige plads under 4 kvadratmeter pr. indsat. Ledelsen oplyste, at der var planlagt forbedringer af de tilbageværende celler. Delegationen konstaterede, at varetægtsfængslede i modsætning til tidligere fik adgang til uddannelse og fritidsaktiviteter, men at der var personalemangel. For mange varetægtsfængslede bestod den daglige rutine således af få aktiviteter uden for cellen i form af en times gårdtur dagligt og ugentlige sportsaktiviteter af halvdelen af tiden varighed.

Om forholdene i fængslet i Jelgava fremgår bl.a., at fængslets kapacitet var nedsat fra 600 indsatte til 382 indsatte, og at der på tidspunktet for delegationens besøg var 313 indsatte. Forholdene for de indsatte var væsentligt forbedret, navnlig på grund af den drastisk nedsatte kapacitet, og dele af fængslet var istandsat. Nogle celler havde dog stadig utilstrækkelig adgang til naturligt lys og ventilation.

Om forholdene for personer i politiets varetægt anførte komitéen, at politigårdene ikke var indrettet med henblik på langvarige ophold. Flertallet af de udspurgte personer i politiets varetægt oplyste, at de var blevet behandlet korrekt af politiet, men delegationen modtog et antal klager over fysisk dårlig behandling begået af politifolk, hovedsageligt i forbindelse med anholdelse. Siden delegationens seneste besøg var detentionsafdelinger ved 21 politiafdelinger blevet istandsat. Af sammenfatningen fremgår bl.a.:

”Overall, the information gathered during the visit suggests that the positive trend observed during the most recent visits is maintained. Notwithstanding that, the CPT stresses the need for the Latvian authorities to remain vigilant and to pursue their efforts to prevent police ill-treatment.”

Under Retten i Hjørrings behandling af udleveringssagen forklarede T bl.a., at to fængselsbetjente brækkede to af hans ribben, mens han var varetægtsfængslet. Han modtog ikke lægehjælp. Han opholdt sig i en celle på 2 kvadratmeter sammen med en anden fange. Han ville gerne møde til et retsmøde i sagen i Letland, men hans advokat i Letland havde fortalt ham, at der først ville blive berammet retsmøde i sagen, når han var udleveret. Han frygtede på den baggrund, at han ville komme til at være fængslet i lang tid, inden sagen kunne komme for.

Ved kendelse af 19. januar 2018 fandt Retten i Hjørring Rigsadvokatens afgørelse af 30. november 2016 om udlevering af T til strafforfølgning i Letland lovlig. Af kendelsen fremgår bl.a.:

”De oplysninger, der er gengivet fra ”Report to the Latvian Government on the visit to Latvia carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 12 to 22 April”, lægger retten til grund.

På det foreliggende grundlag, kan det således ikke antages, at T vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, hvis han udleveres til Letland, jf. udleveringslovens § 10 h, stk. 2.”

T kærede til landsretten, som den 21. marts 2018 stadfæstede kendelsen. I landsrettens kendelse hedder det bl.a.:

”Dommerne Eva Staal og Thomas Jønler udtaler herefter:

Af de grunde, der er anført af byretten, og da det, som T har anført for landsretten, ikke kan føre til et ændret resultat, stemmer vi for at stadfæste byrettens kendelse. Vi er således enig med byretten i, at der efter de oplysninger, som er tilvejebragt om fængselsforholdene i Letland, ikke er grundlag for at fastslå, at der består en reel risiko for, at T vil blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling, hvis han udleveres til landet, og at betingelsen i udleveringslovens § 10 h, stk. 2, derfor ikke er til hinder for udlevering. Det er herved også tillagt vægt, at den seneste rapport fra Europarådet om fængslingsforholdene i Letland, hvor forholdene beskrives som forbedrede, er nyere end rapporten fra US Department og State: Country Report on Human Rights Practices 2015 – Latvia, 13 April 2016.

Dommer Lone Staugaard (kst.) udtaler:

EU-domstolen har i dom af 5. april 2016 i sag C-404/15 (Aranyosi-sagen) fastslået, at den nationale myndighed i en udleveringssag skal basere sin afgørelse på objektive pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, hvis der er reel risiko for, at den person, der ønskes udleveret, kan blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling, f.eks. i form af mangler ved fængselsforholdene. Hvis der er en sådan fare, er det et krav, at den nationale myndighed hos udstedelseslandets myndighed skal forhøre sig om de betingelser, hvorunder frihedsberøvelsen skal ske.

Der foreligger ikke oplysninger fra de lettiske myndigheder om de konkrete fængslingsforhold, herunder hvilken arrest T skal overføres til.

Sagen findes under hensyn til Europarådets rapport, Report to the Latvian Government on the visit to Latvia carried out by the European Committee for the Prevention of Torture and Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (CPT) from 12 to 22 April

2016, hvor forholdene i de lettiske arrester og fængsler beskrives, og hvor der uanset flere forbedrede forhold også fortsat er kritikpunkter, ikke at være belyst tilstrækkeligt konkret til at kunne bedømme, om udleveringslovens § 10 h, stk. 2, er til hinder for, at T kan udleveres til strafforfølgning i henhold til arrestordren.

Denne voterende stemmer derfor for at ophæve Rigsadvokatens afgørelse af 30. november 2016 om udlevering og hjemvisning af sagen til fornyet behandling hos Rigsadvokaten med henblik på, at der som anført indhentes yderligere oplysninger.”

Ts lettiske advokat, Vilis Sruogis, har ved et brev af 10. august 2018 oplyst, at T ved udlevering til Letland må forventes at blive placeret i Riga Centralfængsel, mens han under retssagen må forventes at skulle opholde sig i arresten på politigården i Jelgava i midlertidige tilbageholdelsesrum, som ikke er beregnet til ophold i mere end 48 timer. Der er kun transport frem og tilbage to gange om ugen, og han må derfor forventes at opholde sig på politigården alle hverdage i en uge, hvor der er retsmøde i sagen.

Af lægeattest dateret 30. august 2018 fremgår bl.a.:

”6.1. dato for sygdom (dag-måned-år) 2013

...

8.1. grundlæggende sygdom Ribbens brud på højre side (ribben 8-10) 13. november 2013

8.2. samtidig sygdom med astenizations (følelsesmæssig og fysisk svækkelse)”

Retsgrundlag

I EU-Domstolens dom af 5. april 2016 i de forenede sager C-404/15, Aranyosi mod Ungarn, og C-659/15 PPU, Caldararu mod Rumænien, hedder det bl.a.:

”78 Både princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne og princippet om gensidig anerkendelse er af grundlæggende betydning i EU-retten, idet de muliggør oprettelsen og bevarelsen af et område uden indre grænser. Mere specifikt pålægger princippet om gensidig tillid, bl.a. for så vidt angår et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, hver af medlemsstaterne at lægge til grund, medmindre der er tale om helt særlige omstændigheder, at samtlige andre medlemsstater overholder EU-retten og navnlig de i denne ret anerkendte grundlæggende rettigheder (jf. i denne retning udtalelse 2/13, EU:C:2014.2454, præmis 191).

...

88 Det følger heraf, at når den judicielle myndighed i den fuldbyrdende medlemsstat råder over oplysninger, der dokumenterer en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling af frihedsberøvede personer i den udstedende medlemsstat målt efter normen for beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, der er sikret ved EU-retten og

navnlig ved chartrets artikel 4 [...], skal myndigheden vurdere, om denne risiko foreligger, når den træffer afgørelse om overgivelse af en person omfattet af en europæisk arrestordre til myndighederne i den udstedende medlemsstat. Fuldbyrnelsen af en sådan arrestordre må således ikke føre til umenneskelig eller nedværdigende behandling af den pågældende.

89 Ved denne vurdering skal den fuldbyrndende judicielle myndighed først og fremmest basere sig på objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger om de forhold for frihedsberøvede, der hersker i den udstedende medlemsstat, og som påviser reelle mangler, der er systemiske eller generelle, eller som berører visse persongrupper eller visse centre for frihedsberøvede. Disse oplysninger kan bl.a. fremgå af internationale retsafgørelser, såsom Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols domme, den udstedende medlemsstats retsafgørelser samt afgørelser, rapporter og andre dokumenter, der udarbejdes af organerne i Europarådet eller af FN-organer.

...

91 Imidlertid kan en konstatering af, at der foreligger en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling på grund af generelle forhold under frihedsberøvelse i den udstedende medlemsstat, ikke som sådan føre til et afslag på at fuldbyrde en europæisk arrestordre.

92 Når en sådan risiko er konstateret, skal den fuldbyrndende myndighed dernæst også foretage en konkret og præcis vurdering af, om der er vægtige grunde til at antage, at vedkommende løber denne risiko på grund af de forhold under dennes frihedsberøvelse, som kan påregnes i den udstedende medlemsstat.

93 Den omstændighed, at der foreligger oplysninger, som vidner om mangler, der er systematiske eller generelle, eller som berører visse persongrupper eller visse centre for frihedsberøvede, ved forholdene under frihedsberøvelse i den udstedende medlemsstat, indebærer således ikke nødvendigvis i sig selv, at den berørte person i en konkret sag vil blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling, såfremt vedkommende overgives til denne medlemsstats myndigheder.

94 Med henblik på at sikre overholdelsen af chartrets artikel 4 i en konkret sag, hvor en person er omfattet af en europæisk arrestordre, skal den fuldbyrndende judicielle myndighed, som stilles over for objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, som vidner om, at der foreligger sådanne mangler, derfor prøve, om der efter omstændighederne i den foreliggende sag er vægtige grunde til at antage, at vedkommende efter sin overgivelse til den udstedende medlemsstat løber en reel risiko for i denne medlemsstat at blive udsat for en umenneskelig eller nedværdigende behandling i denne artikels forstand.

95 Med henblik herpå skal nævnte myndighed i medfør af rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2, anmode den judicielle myndighed i den udstedende medlemsstat om straks at få de nødvendige supplerende oplysninger vedrørende de forhold, hvorunder det påregnes at frihedsberøve den berørte person i denne medlemsstat.

...

98 Kan den fuldbyrndende judicielle myndighed, henset til de oplysninger, der er afgivet i medfør af rammeafgørelsens artikel 15, stk. 2, samt alle øvrige oplysninger, som denne

myndighed har til rådighed, konstatere, at der foreligger en reel risiko for, at den person, som er omfattet af den europæiske arrestordre, bliver udsat for en umenneskelig eller nedværdigende behandling som omhandlet i denne doms præmis 94, skal fuldbyrdelsen af denne arrestordre udsættes, men kan ikke opgives (jf. analogt dom Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, præmis 38).”

Anbringender

T har anført navnlig, at anklagemyndigheden alene har baseret sin vurdering på generelle oplysninger om fængselsforholdene i Letland uden inddragelse af sagens konkrete oplysninger.

T har til Dansk Flygtningehjælp beskrevet de inhumane forhold, som han oplevede under varetægtsfængslingen i efteråret 2013. Han blev udsat for sådanne overgreb, at han brækkede to ribben, blev sat i isolation, hvor der kun var et hul som toilet og en lille vask med en vandhane med urent vand. Han måtte sove på gulvet og fik ikke regelmæssig mad, og han blev udsat for psykiske overgreb. T har forklaret om disse forhold forud for udtalelsen til Dansk Flygtningehjælp ved forklaringer afgivet i retten og til politiet.

Ts forklaring om, at han var udsat for umenneskelig og nedværdigende behandling, støttes af de lægelige oplysninger. Der er en reel risiko for, at han igen bliver udsat for en sådan behandling, hvis han udleveres til Letland.

Det forhold, at T er etnisk russer uden lettisk statsborgerskab, bringer ham også i en udsat position.

Som anført af landsrettens mindretal er der fortsat kritikpunkter vedrørende forholdene i lettiske fængsler. Disse kritikpunkter må sammenholdes med Ts oplysninger. Oplysningerne støttes endvidere af Freedom House's rapport "Freedom in the World" afgivet den 24. december 2016.

Hvis den fuldbyrdende myndighed ligger inde med oplysninger, som tyder på en "reel fare", skal der ikke ske udlevering, eller udlevering skal afvente en nøjere undersøgelse af forholdene.

Det var en fejl ved Rigsadvokatens afgørelse, at man ikke forholdt sig konkret til Ts oplysninger, som ikke er afkræftet ved Europarådets rapport af 29. juni 2017.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at da Rigsadvokaten traf sin afgørelse, forelå alene Ts forklaring fra anholdelsen og grundlovsforhøret, hvor T ikke forklarede om vold eller trusler fra fængselspersonalets side. Disse oplysninger fremkom først i forbindelse med Dansk Flygtningehjælps brev af 6. januar 2017 og forklaringen afgivet i byretten den 12. januar 2018. Det kan derfor ikke anses for en mangel ved afgørelsen, at disse oplysninger ikke er indgået. Hverken byret, landsret eller Højesteret har været afskåret fra at prøve, om betingelserne for udlevering var opfyldt.

T er ikke fremkommet med sådanne oplysninger, at der er grundlag for at fastslå, at der er reel risiko for, at han ved udlevering til Letland vil blive udsat for forfølgelse på grund af sin etniske oprindelse. T er ikke selv fremkommet med oplysninger herom. Synspunktet er først fremsat i kæreskriftet for Højesteret. Oplysningerne om forfølgelse er ikke i øvrigt underbygget af konkrete beviser eller oplysninger. Bemærkningerne i Freedom House's rapport dokumenterer ikke, at en sådan forfølgelse finder sted.

Der er ikke grund til at antage, at udlevering vil være i strid med udleveringslovens § 10 h, stk. 2. Der er ikke objektive, pålidelige, præcise og behørigt ajourførte oplysninger, der giver vægtige grunde til at antage, at fængselsforholdene i Letland vil indebære en reel risiko for, at T vil blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling ved udlevering til Letland.

Det påhviler som udgangspunkt den, der påberåber sig beskyttelse efter menneskerettigheds-konventionen at fremkomme med oplysninger eller materiale, der dokumenterer eller sandsynliggør, at den pågældende vil være i reel risiko for behandling i strid med artikel 3.

Europarådets Torturkomité har i sin rapport anført, at delegationen ikke har modtaget oplysninger fra indsatte om vold fra fængselspersonalets side. Omstændighederne omkring tilskadekomsten i november 2013 er ikke nærmere konkretiseret eller belyst.

Minimumsstandarden for personligt rum pr. indsat i flerpersoners celler i Letland er hævet til 4 kvadratmeter, hvilket er i overensstemmelse med anbefalingen fra torturkomitéen. Det

fremgår af rapporten vedrørende fængslet i Jelgava og Riga Centralfængsel, at der er sket væsentlige forbedringer af de fysiske forhold, og at antallet af indsatte pr. celle er nedbragt væsentligt.

Der er herefter ikke grundlag for at indhente yderligere oplysninger om fængselsforholdene i Letland.

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår udlevering til strafforfølgning i Letland i henhold til en europæisk arrestordre. Spørgsmålet er, om udlevering af T skal nægtes i medfør af udleveringslovens § 10 h sammenholdt med artikel 3 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og artikel 4 i Den Europæiske Unions Charter om grundlæggende rettigheder.

Udlevering må ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen på grund af sin afstamning, sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe, sin religiøse eller politiske opfattelse eller i øvrigt på grund af politiske forhold vil blive udsat for forfølgelse, som retter sig mod dennes liv eller frihed eller i øvrigt er af alvorlig karakter, jf. udleveringslovens § 10 h, stk. 1. Udlevering må endvidere ikke finde sted, hvis der er fare for, at den pågældende efter udleveringen vil blive udsat for tortur eller anden umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf, jf. udleveringslovens § 10 h, stk. 2. Bestemmelsen skal fortolkes i overensstemmelse med EU-chartrets artikel 4, jf. artikel 19, stk. 2, og Menneskerettighedskonventionens artikel 3.

Det følger af EU-Domstolens dom af 5. april 2016 i de forenede sager C-404/15, Aranyosi mod Ungarn, og C-659/15 PPU, Caldararu mod Rumænien, præmis 88-89, at den judicielle myndighed, såfremt den råder over oplysninger, der dokumenterer en reel risiko for umenneskelig eller nedværdigende behandling af frihedsberøvede personer i den udstedende medlemsstat, målt efter normen for beskyttelse af de grundlæggende rettigheder, der er givet ved EU-retten og navnlig ved chartrets artikel 4, skal vurdere, om denne risiko foreligger, når den træffer afgørelse om overgivelse af en person omfattet af en europæisk arrestordre til myndighederne i den udstedende medlemsstat, idet fuldbyrdelsen af en arrestordre ikke må føre til umenneskelig eller nedværdigende behandling af den pågældende. Ved denne vurdering skal den fuldbyrdende myndighed først og fremmest basere sig på objektive, pålidelige, præcise og

behørigt ajourførte oplysninger om de forhold for frihedsberøvede, der hersker i den udstedende medlemsstat, og som påviser reelle mangler, der er systemiske eller generelle, eller som berører visse persongrupper eller visse centre for frihedsberøvede. Disse oplysninger kan bl.a. fremgå af internationale retsafgørelser, såsom Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols domme, den udstedende medlemsstats retsafgørelser samt afgørelser, rapporter og andre dokumenter, der udarbejdes af organerne i Europarådet eller af FN-organer.

Højesteret finder, at de foreliggende oplysninger om forholdene i Letland ikke giver grundlag for at fastslå, at der er reel risiko for, at T ved udlevering til Letland under varetægtsfængsling og eventuel efterfølgende afsoning af fængselsstraf vil blive udsat for forfølgelse på grund af sit tilhørsforhold til en bestemt befolkningsgruppe eller vil blive udsat for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3. Udlevering af T til Letland vil derfor ikke være i strid med udleveringslovens § 10 h, stk. 1 eller 2.

Højesteret stadfæster herefter landsrettens kendelse.

Statskassen skal betale sagens omkostninger, jf. udleveringslovens § 18 b, stk. 3, jf. § 14, stk. 2.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.

Statskassen skal betale sagens omkostninger for Højesteret.